



זמני כניסת ויציאת השבת לפי אופק ירושלים ומעלה אדומים:

18:40 הדלקת נרות
19:56 צאת השבת
20:35 ר"ת

שיר ליום השבת

אחת מן התופעות הפלאיות שהתגלו בירידת המן היתה: "לא העדיף המרבה, והממעיט לא החסיר" - מדי יום ביומו היה יורד שפע עצום של מן. אמרו חז"ל, כי שפע המן שירד, התגבה לגובה ששים אמה, ואומות העולם היו רואים את הפלא הגדול של המן היורד שם במרחקים לעם ד'. נצייר לעצמנו. אחד מבני דור המדבר חושב: 'לחלשים קשה לסחוב מן, אבל אני יש לי כח, מה פתאום אקח הביתה עומר אחד, אקח לי בשפע. הוא הטעין על העגלה חמשים שקי מן והלך לביתו. ומה גילה שם? "לא העדיף המרבה" כאשר מדדו-נותרו עם עומר אחד בלבד, לגולגולת "הממעיט לא החסיר". בא מישוהו והתלונן: 'זכי יש לי כח לסחוב?' יצא החוצה עם שקית ניילון, הכניס בה שלש מאות גרם מן ושב הביתה. בני הבית תמהים: "אבא, זה מה שהבאת, אנחנו שש-עשרה נפשות!" אך לבסוף הכל בא על מקומו בשלום. מהשקית הזו היה לכל אחד עומר. במשך ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, לא היה שייר המושג של 'כוחי ועצם ידי'. כי מה עשית, השגת פרנסה? לא השגת, הכל מאת ד'. לימדונו חז"ל, שנס 'עומר לגולגולת' מלמד גם לדורות, שכך יהיה לעולם - "לא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר".

חובת ההשתדלות היא רק על מה שצריך, ואם אדם מתאמץ ומשתדל על מותרות שהוא אינו זקוק להם - המאמץ לא יועיל לו. בסופו של דבר יישאר רק עם מה שנגזר עליו, כל השתדלות שבעולם לא תשנה את המיועד לו, כי 'הגזרה אמת, והחריצות שקר'.

אבל כאשר מגיעים לארץ ישראל וכל אחד יושב תחת פגנו ותאנתו, ישנה סכנה גדולה שיעזו לתחושת "כוחי ועצם ידי עשה לי את החיל". אני חקלאי, יש לי ראש, תפיסה מהירה ורעיונות מבריקים. אני משהו! אומרת התורה: תשמע! חרשת, זרעת, קצרת, וכתוצאה מהשקעתך זכית ליבול של חמישים דונם תבואה. תשמע טוב, אסור לך לקצור אותם! "מדוע אסור לי לקצור?", תמה החקלאי, "כל כך הרבה השקעתי בשדה, והנה כעת, בתחילת חודש ניסן, אני כבר רואה את היבול המבורך!".

לא! אסור לך לקצור עד מוצאי יום טוב ראשון של פסח! כי הקצירה הראשונה של השדות היא להקב"ה.

במוצאי יום טוב קוצרים את העומר ומקריבים אותו קרבן לד', ורק אחר כך יהיה מותר לכולם לקצור. זאת כדי להדגיש כי הכל מהקב"ה!

לא הכח שלך ולא המח החריף שלך עשו את החיל הזה של היבול. ברוך ד' מותר כבר לקצור. החקלאי כבר יצא וקצר. נו, יש לו משחנה - משהו מיוחד, אבל אסור לו לאכול. מדוע?

כי בבית המקדש עדין לא הקריבו את קרבן העומר. ההקרבה הראשונה - לד'. רק אחרי שהקריבו את העומר אתה יכול לאכול. כי הנפת העומר באה - עומר כנגד עומר. כפי שב'עומר לגולגולת' לא היתה אפשרות שאדם ישלה את עצמו וידמין שהוא עושה משהו - כך כיום צריך להדגיש ולהשריש בלב:

אתה לא עושה דבר, הקציר הראשון - לבורא עולם, כי "הוא הנותן לך כח לעשות חיל".

מעניין לדייק, כי זמן הקרבת העומר היה בט"ז בניסן. בסוף הארבעים שנה שהלכו ישראל במדבר, הפסיק המן לרדת בט"ז באדר ואכלו מהמן שהיה מאוחסן בכליהם עד ט"ז ניסן, היום הראשון של חול המועד פסח, ואז הביאו את קרבן העומר הראשון בארץ ישראל - עומר כנגד עומר. לידע ולהודיע, שהכל מאתו יתברך.

ומדוע הביאו עם הכבש שהוקרב עם העומר שני עשרונים ולא רק אחד? כיון שבימים ששי לקראת שבת היה נס שירד המן שני עומרים לגולגולת - שני עשרונים.

כנגד הנס הזה ציוותה התורה שלמנחת הכבש הבא עם העומר יביאו שני עשרונים, כנגד שני העומרים.

(יחזיראוב)

מאורה של הפרשה

"ואיש כי יאכל קודש"

העבודה שלנו היא לחיות לשם שמים - "וכל מעשיך יהיו לשם שמים". ה'מסילת ישרים' מאריך אודות אכילת הצדיק שהיא כהקרבת קרבן על המזבח. ידוע המעשה עם ה'דיבוק' בחיי האגון מילנא שאמר, שאם האגון יאמר לו לצאת הוא יאלץ לצאת. שאלוהו: "מדוע אתה מפחד מהרב, הרי הוא אינו עושה תעניות?" השיב הדיבוק: "האכילה והשתיה שלו מפחידים יותר מהתעניות של מישוהו אחר". היו מתי מעט שהשתדלו לא לטעום כמעט את הטעם שבמאכל, ולא ליהנות ממנו. על ה'חתם סופר' זצ"ל מסופר שהוא לא לעס את האוכל, אלא רק בלע אותו. וה'חזון איש' זצ"ל כותב על עצמו: "לא זכיתי לשום טעמו מתענוגי החיים". ופעם הוא התבטא: "אינני יודע מתי צריכים לאכול, אלא כשמביאים את האוכל אני יודע שמן הסתם צריך לאכול", לא היתה לו שום שייכות לאכול ולאכילה. על האדמו"ר בעל ה'אמרי אמת' מבור זצ"ל מספרים, שהרופא ביקר אצלו ובדקו, ואמר: "הוא יבש לחלוטין, הגוף שלו צריך דחוף קצת שמן. עליו לאכול כמות מסוימת של חמאה כדי להבריא את גופו".

הרבי שמע את זאת ואמר: "אם הרופא אומר, ודאי יש לשמוע. הרי הגוף זקוק לשמן". למחרת הגיע הגבאי לחדרו ובידו שתי פרוסות מרוחות בחמאה. הרב'ה הסתכל עליו בתמיהה: "מה נשתנה היום מתמיד, שהלחם מרוח בחמאה?" השיב הגבאי: "הרב'ה אמר שיש לשמוע לרופא, לכן הבאתי".

"מה פתאום?! תמה הרבי, חמאה מורחים על הלחם?! לא ולא! אבל כיון שאין אפשרות לאכול חמאה סתם כך, מביאים את החמאה עם הקפה, וכאשר שותים קפה אוכלים את החמאה, וכך נכנס השמן, אבל לחם בחמאה - מאן דכר שמייה!". אך, כאמור, כאלו דברים שייכים רק ליחידים. זה לא קל בכלל! נסו קפה בחמאה...

רבי אהרן לייב שטיינמן זצ"ל אמר פעם: אדם צריך לעשות מעשים לשם שמים, אבל מה לעשות, לפעמים הוא מוסר שיעור ורצונו בקצת פרנסה או בכבוד, וחסר לו את הלשם שמים. עם זאת, כדאי שיכניס קצת 'לשם שמים' במעשה. "בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך". מה הנפקא מינה בין 'דרך' לאורח? 'דרך' היא דרך הכבושה לרבים והכל הולכים בה; ואילו 'אורח' הוא דרך ליחידים. אתה תדע את ד' יתברך בדרכיך, והוא כבר יישר גם אורחותיך.

אמר רבי חיים ויטאל: "בכל דרכיך דעהו" - אתה תדע אותו בדרך הכבושה לרבים, לברך לשם שמים וכדומה, תתחיל במה שאתה יכול, בדרך הנוחה לכולם. ברכה, תפלין, אתה יכול לשם שמים? בוודאי, תניחם עם שמחה וכוונה נקיה לשם שמים, ואז הקב"ה "יישר אורחותיך", יסדר ויישר למענך את ה'אורח' של היחידים, להשיג את הדרגה הגבוהה, שגם האכילה והשתיה יהיו לשם שמים. באור נפלא. וד' יהיה בעזרנו.

(יחזיראוב)

נקודה למחשבה

מצוות יש לקיים בשמחה, בחיות. אדם צריך להרגיש שהמצוות הן האושר והעושר שלו, הטוב הגדול ביותר, וכי כל חללא דעלמא אינו שווה למצווה אחת שבתורה הקדושה. לא כל אחד זוכה לקיים מצוות. יש חולים ויש שאינם יודעים. אבל אם זוכים לקיים מצוות ד', כמה יקר לעשותן בשמחה - הרי זה רצון ד'! יש לי האפשרות להיות עבד ד'! איזו זכות! מצוה הנעשית ללא שמחה, מתוך הרגל "כמצוות אנשים מלומדה", ומצווה הנעשית מתוך שמחה - ההבדל ביניהן יותר מההבדל שבין שמים וארץ, שני עולמות שונים. ההבדל נשאר כך לנצח נצחים.

ומי עושה את המצווה בשמחה ובהתלהבות? מי שמרגיש "כי הם חיינו". ומעלה זו במצווה נשארת לו לעולם ועד!

(יחזיראוב)

נא לשמור על קדושת הגיליון. אסור לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה.

הצלחה ברו'ג: נעה שלו ובי"ב. יוסף ואודליה לוי ובי"ב. מש' רענן. מש' נדף. זיוה הנון: אורית יהודית בת מרים דבורה פנינה יוסף בן מרים דבורה פנינה תהילה בת שונמית. פרידה בת פרוחה. מיכל בת מרים דבורה פנינה ליע'ג: ע שמואל אינערברן זצ"ל. הגר"ע יוסף בן גורגיה זצ"ל. הגה"ר אהרן יהודה לייב שטיינמן זצ"ל. אליהו ז"ל בן אסנת תחי' נאגי' בן בעימה ז"ל. מרדכי בן ביסקה ז"ל. יוסף בן רחל ז"ל. דניאל בן אסתר ז"ל. משה בן דניאל ז"ל. ששון בן מסעודה ז"ל

ברכת שבת שלום!
עריכה: משפחת שמעיה
לע"נ אבינו הר"ר אילן סבח בן סמיוה ז"ל
להקדשות ולתרומות 054-8403899

מלאכת בורר - המשך

✪ ברירה לצורך אורחים:
 אין לברור אלא לפי השערות מה שראוי לאכילה ולא יותר. והרצה לברור יותר, כדי למלא את הקערה מפני הכבוד, שגנאי להביא לפני האורחים קערות חסרות, יחשוב בדעתו שיאכל מיד כל מה שנותר באותה סעודה.
 ✪ תערובת שבה שני פריטים בלבד כגון שני פירות בודדים, לא נחשבת כתערובת.
 ✪ כל שימוש בכלי שניתן לברור באמצעותו, אסור בשימוש בשבת.
 ✪ כיוור שבקרקעיתו יש מסנן במקום שבו מתנקזים המים (הנקרא סיפון), מותר להשאירו בכיור.
 ✪ סיר שיש בו מרק ובו ירקות, מותר לערות את המרק לכלי אחר, אף שמבדיל בין הנוזל לירקות, ואין כאן ברירה כיון שהנוזל צף על גבי האוכל.
 ואם נשאר מעט נוזל באופן שפסק הקילוח ומתחילים לרדת ניצוצות, אסור לערות לכלי אחר, אלא אם כן דעתו לאכול לאלתר.
 ✪ מעיקר הדין מותר להוציא מרק ירקות בכף מחוררת, אף שהמרק מסתנן דרך החורים, ונשארים בידו הירקות (האוכל), בתנאי שדעתו לאכול מיד, כי עיקר מלאכת ברירה היא במה שנשאר בידו (ד"א אם נשאר בידו האוכל - שאז הברירה מותרת, או שנשאר בידו הפסולת - ואסור).
 ✪ יש חולקים ואוסרים את השימוש בכף מחוררת במרק, ומכל מקום, המחמיר תבוא עליו ברכה.
 ✪ מותר להשתמש בכף מחוררת להגשת אוכל מוצק.
 ✪ כלי המיועד לאחסון זיתים ומלפפונים (חמוצון) שיש בתוכו מסננת, אין להשתמש בו בשבת.
 ✪ מותר לערות מקומקום תה (תיון) שיש בתוכו תמצית מעורבת עם עלי תה, ובזרבוביתו יש כעין מסננת. וכשיגיע לערות משולי הכלי - ישאיר מימי תמצית התה.
 (אור החלכה)

המצוה שבדרך לקיום מצוה

צריך לדעת לשמוח עם המצווה - עם הברכה, עם ההתגברות על הכעס, עם השבת שאני שומר. במיוחד אם זוכים להקריב למען קיומה.
 אם בליל שבת מגלים לפתע כי הפלטה קרה - התגובה הטבעית היא: "אוי, מחר נאכל חמין קר... אוי אוי אוי..." כואב לנו.
 מה פתאום אוי? תשמח!
 אשרינו מה טוב חלקנו שאנחנו יהודים, שאנו שומרי שבת!
 הסיבה שמחר נאכל חמין קר היא, כי אנו יהודים ואסור לנו להדליק את האש. איזו שמחה שנזכה לקיים את רצון ד'!
 אם כפתור ה"שאלטר" קפץ ועלתה נופלת על הבית, חושך מחלט, "אוי ווי". מדוע לומר "אוי ווי"? תאמר "ברוך ד'!" - כעת ניכר שאני אכן שומר שבת ואני מוכן גם לשלם עבור השבת.
 לא אוי ולא ווי, אלא אשרינו מה טוב חלקנו שאנו משלמים תמורת המצווה! אם השיער לא כל כך מסודר והבת נאלצת ללכת ששערה לא מסורק - ההרגשה היא: בעצם הייתי רוצה להסתרק, אך כיון שאני מעבדי ד' איני מעונינת להיכשל בחילול שבת, כי אם אסתרק, שמא תיפול שערה אחת מראשי, חלילה, אבל סוף כל סוף, זה לא יפה ללכת ככה מפוזר...
 וכי זה לא יפה? זה יופי של שבת קודש!

לדון לכף זכות

מסופר על **רבי זלמליה מוולוז'ין**, שפעם בהיותו במקווה הבחין כי חולצתו נעלמה. לבש את חליפתו ללא החולצה ושב לביתו. שאלה אשתו: "היכן החולצה?"
 ענה: "כנראה עני אחד החליף אותה בטעות..."
 "ולמה לא לקחת את החולצה שלו?"
 "כי הוא שכח להשאיר את שלו..."
 (נמה"א)

אל תיתן להקב"ה עצות

הגאון הרב שלמה לוינישטיין שליט"א מספר:
 טסתי משיקגו למקסיקו. שיקגו נמצאת בארה"ב והשפה המדוברת שם היא אנגלית, ואילו במקסיקו מדברים ספרדית. ואני את שתי השפות הללו לא זכיתי להכיר...
 כשאדם נוסע במטוס למדינה זרה, לפני הנחיתה נותנים לו שאלון, ובו עליו למלא את כל פרטיו האישיים: שמו, מאיזו מדינה הוא מגיע וכו'. כך ידעו מי הוא ומה טיבו.
 גם בטיסה שלי קיבלתי שאלון כזה, הבעיה היתה שהמסמך היה כתוב באנגלית ומתורגם לספרדית, ואני לא ידעתי מה לכתוב.
 איכשהו הצלחתי לכתוב את שמי וגם לציין שאני ישראלי.
 הבטתי מסביבי, אולי מישהו מהנוסעים יוכל לעזור לי למלאות את השאלון, וראיתי שהמטוס ברובו ריק, ישבו שם רק כמה גויים, מה עושים?
 התחלתי להתפלל ולומר פרקי תהילים, לפתע עלה בראשי רעיון: בפלאפון יש לי את המספר של המארח, שלמה שמו, והוא אמר להמתין לי בשדה התעופה, מיד כשאנחת אדליק את הפלאפון, אתקשר אליו, אקריא לו מה כתוב בפתק והוא כבר ינחה אותי.
 כשנחתנו, חייגתי מיד את המספר של שלמה, וענתה לי מזכירה אלקטרונית בספרדית, ואז נזכרתי שהחליפו את הקומות של הפלאפונים במקסיקו, אין לי אפשרות להתקשר אליו. חשבתי לעצמי, לא נורא, בוודאי אשתו נמצאת בבית והיא תעזור לי. צלצלתי לביתם, וענתה לי המשרתת הגויה שלהם, בספרדית כמובן "בואנו" (שלום בספרדית). נסתי לגמגם משהו על שלמה ועל אשתו, אך היא לא הבינה מה רוצים ממנה, ונתקה את הטלפון.
 עכשיו אני תקוע, ועדיין לא התייאשתי, חשבתי לעצמי, הרי במשטרת הגבולות תמיד יש תור אחר, היה זכור לי שבכניסה לארה"ב נאלצתי להמתין למעלה משלושת רבעי שעה, חשבתי שגם כאן יהיה כך, שלושת רבעי שעה זה זמן ארוך, ובזמן הזה ודאי אמצא איזה יהודי שיעזור לי.
 הגעתי לאולם והנה הוא ריק! אין שום תור, רק אני הייתי שם ועוד ששה פקידים... מה עכשיו?
 הכנסתי את הטופס בתוך הדרכון שלא יראו את החלק הלא ממולא, נגשתי לפקידה ואמרתי לה באנגלית עילגת: "איני דובר אנגלית כל כך טוב..."
 אך גם היא לא הבינה אנגלית, ולכן הפנתה אותי לפקיד אחר שדובר אנגלית. לא היתה לי ברירה, נגשתי לפקיד ההוא ואמרתי לו באנגלית: "איני דובר אנגלית, החבר שלי נמצא בחוץ". התכוונתי לומר שיקרא לו כדי שיתרגם...
 הפקיד הביט בי במבט חודר ואמר: "אם אינך יודע אנגלית, אז תדבר עברית!"
 על כל האפשרויות חשבתי, אבל על אפשרות כזו, שפקיד במקסיקו ידע עברית - על זה לא חשבתי...
 הקב"ה יודע טוב יותר מאתנו כיצד לסייע לנו!
 תפקידנו הוא להתפלל אליו ולא לתת לו עצות כיצד לסייע לנו.
 (נפלאותיו אשיח)

כואב יוגעים ש'ס צמחו וזהאיר פניס, וכואב מחכים שהפני יתחי'.

למה הדבר דומה?

אדם הלך בשוק, והבחין בהתקהלות גדולה של אנשים ליד אחת החנויות. הוא התעניין מהי הסיבה להתקהלות, וסיפרו לו כי מוכרים שם שקדים ברבע מחיר.
 הוא החליט שכדאי לו לנצל את המחיר המוזל ולקנות שקדים לא רק לעצמו אלא גם להוריו, לאחיו ולאחיותיו וגם לכמה מידידי... ואכן רכש לעצמו כמות גדולה מאד של שקדים.
 בהגיעו הביתה, החל לקלף את השקדים וכולם היו ריקים! נסה לקלף שקדים משקית אחרת - אך גם שם כולם היו ריקים!
 שב בריצה אל המוכר והחל לצעוק עליו בקולי קולות. אמר לו המוכר:
 "מדוע אתה מתרגז? הרי מחירם הרגיל של שקדים מובחרים הוא פי ארבעה ממה ששילמת, וכשאתה קונה במחיר יקר שכזה - חצי מהכסף 'מתבזבז' על הקליפות ששוקלות חצי ממשקל השקדים שקנית.
 נמצא ששילמת לי על הקליפות 'חצי מחיר' ממה שהיית משלם עליהן אם היית קונה שקדים מובחרים..."
 "אוי! שוטה שבועלם!" השיח בו הקונה, "אם יש בתוך הקליפות שקדים - מוכנים לשלם גם על הקליפות, אבל כשאין בפנים שקדים - הקליפות אינן שוות מאומה!"
 זוהי ההסתכלות הנכונה על הגשמיות. היא נועדה אך ורק להוות סיוע להשגת הרחניות,
 אכילה, שתיה, שינה, עבודה - כל אלו הן "קליפות".
 אם הן משמשות לצורך עבודת ד' - יש גם להן ערך.
 אבל אדם שמייחס להן חשיבות בפני עצמן, והן מהוות עבורו מטרת חיים בפני עצמה - כמוהו כאדם שישלם רק על קליפות ריקות, ללא כל תוכן פנימי.
 (רבי שבתי יודלביץ זצ"ל)

מספרים מעשה מהרב פייבלזון זצ"ל:

בתקופת הגאון מוילנא מפורסם היה הצדיק רבי לייב סלונימער. סיפרו אודותיו כמה מעשים מופלגים בחסידות. הרבנית שלו, אשתו, נפטרה, והוא חיפש זוג שני. חשב לעצמו, חד"ל אמרו: "מי שיש לו אישה רעה לא רואה פני גיהנם", כיון שאני בלאו הכי צריך זוג שני, אחפש משהו טוב - שלא אראה פני גיהנם.

הלך לשדכן של העיירה, וסיפר לו מה שהוא מחפש - אישה רעה, ועם כל הידורים: כעסנית, רגזנית, אכזרית ושאר מדות "טובות". הלך גם לשדכן שני, שבדרך כלל הולכים אליו הללו שהתגרשו - שלא יכלו לסבול את זוגם, על פי דברי הגמרא: 'אין אדם דר עם נחש בכפיפה אחת'.

טוב, הצדיק מבקש, צריכים להשיג לו - חשב השדכן. החלו לחשוב ולהציע לו, והלה השיב כי זה עדיין לא מה שהוא מחפש, אפשר להשיג יותר טוב. הלכו לחפש משהו אחר, ומצאו אחת מרשעת ממש, שהיתה זורקת על בעלה כסאות, ממש פרא אדם. והרב עונה "בסדר, אך אולי יש משהו עוד יותר טוב..." בסופו של דבר הגיע השדכן ואמר:

"יש לי משהו שאין בנמצא, חיה רעה. פעם אחת התרגזה ושפכה עליו קומקום מים חמים, והוא ניצל בנס".

אווה, זה כבר מצויין... הוא לא הסתמך עליו, הלך לברר אצל השכנים. אמרו לו: תברח - כולם אוכלים מרור עם השידוך הזה... זה טוב, חשב לעצמו.

ערכו את החתונה. למחרת החתונה המתין רבי לייב בסבלנות לקומקום מים, משהו לפחות. אך העסק לא התחיל, להיפך... הרבנית ליוותה אותו לבית המדרש בכבוד רב. חשב לעצמו: נו, לא נורא, ככה זה בימים הראשונים, יודעים לעשות הצגה כאילו הכל בסדר. המצב המשיך עוד יום ועוד, בדיוק להיפך. מילא הצגה, אבל בדיוק להיפך? ובכזו מסירות? המתין שבועיים נוספים. הוא כבר התחיל לחשוך שמשוה באמת לא בסדר. הגיע לשדכן: "למה רמיתני?"

"אני רמיתני?! זה שידוך יותר גרוע ממה שאמרתי לך?"

"אני נוכח לראות שהכל הפוך ממה שאמרתי, כלה מצולה".

אומר לו השדכן: "אני אסביר לך, ישנה לפעמים ערמוניות. תמתין חודשיים בסבלנות, אל תמהר להכריע שההיפך הוא הנכון". המתין חודשיים ויותר. לא מיניה ולא מקצתיה. הגיע באכזבה לשדכן.

אמר לו השדכן: "תראה, אני בררתי שוב וכל מה שאמרתי אמת. אבל כנראה היא נתקפה פחד מהקדושה של הרב".

בינתיים, נודע לה כי בעלה שאל את השדכן 'למה רימיתני?'. הלכה גם היא אל השדכן ואמר לו: "מה הוא חושב, שהוא יתחתן אתי ויתפטר מהגיהנם?! הוא ישרף! לא יועיל לו כלום! לא אהיה אישה רעה בשבילו, אין לו אפילו מה לחשוב על הרעיון... מה הסיפור אומר?"

שאם משמים לא מגיע לך (כי זוג שני הוא לכל אדם לפי מעשיו), יכול להיות השידוך הרע ביותר והיא תהיה ההיפך, כי אינך צריך לסבול. לא נגזר עליך.

הכל בגזרת עליון. כל השתדלות שהיא לא תסייע לאדם.

"הגזרה אמת והחריצות שקר".

אם מגיע לפתחו של יהודי ניסיון קשה על עסקי שכנים, או כל מה שלא יהיה, טוען ונטען, עליו לזכור: "אני ד' - ממני הכל!"

(מזיארוב)

תענית דיבור בשבת

"ודבר דבר" - שלא יהיה דיבור בשבת כדיבורך בחול.

רבי יעקב, בנו של ה'בן איש חי' כותב בספרו 'ציצים ופרחים', שלמדנו שיש לקדש את יום השבת על ידי שמירת תענית דיבור. רמז לכך אנו מוצאים בפסוק "יום שבת יהיה לכם קודש" - 'לכם' בגימטריא תשעים, כמנין 'הפה'. מכאן שביום השביעי עלינו לדאוג שהפה יהיה קודש.

בספר 'לב אליהו' מובא בשם הרב שבדרון זצ"ל, כי רבי אליהו לופיאן זצ"ל היה מדרבן את האנשים לעשות תענית דיבור בשבת, ונימוקו עימו: מה עשה הקב"ה בכל ששת ימי המעשה, שממנו שבת בשבת? הלא הוא ברא את עולמו על ידי אמירה. נמצא, אפוא, שהשבת בשבת היתה שבתה מדיבור. ולפיכך עלינו להלך בדרכיו ולגזור על עצמנו תענית דיבור בשבת.

(ומה)

פקס ישיר, ויחס אישי

לפני זמן מה נידון יהודי לגזר דין מוות במדינת פלורידה.

לפני ביצוע גזר הדין, ניסו את כל האמצעים הקיימים בעולם על מנת למנוע אותו.

באחד הימים העלה אי מי רעיון, לשלוח למושל פלורידה מיליוני חתימות מיהודי כל רחבי תבל, בבקשה לחוס את הנידון למוות. בישיבות רבות אספו מכל מי שיכל היה חתימה. כולם הבינו את דחיפות העניין ונרתמו למבצע. גם מי שלא ידע קרוא וכתוב באנגלית, אימץ את ידיו וניסה לחתום את שמו. רבים התרצצו כדי לחפש מכשירי פקס באמצעותם הם ישלחו את מחאתם למושל אודות אותו גזר דין נורא. איש לא עשה זאת משום שהוא קרוב משפחה לאותו אדם ולא מפני שהוא מכיר את אותו יהודי אלמוני, אלא מכיוון שהוא יהודי כמונו, ויהודים רחמנים בני רחמנים חשים קשר לכל יהודי שהוא בכל רחבי תבל, ולכן הם מוכנים להקדיש מאמצים מרובים על מנת להציל אותו ולהושיע אותו.

כמה פעמים ביום אנו חולפים ליד לוח מודעות, ומגלים שם מודעה המבקשת להעביר בתפילה עבור חולה כלשהו הנמצא במצב של פיקוח נפש, ואנו אוטמים את לבנו וממשיכים הלאה?

האם יודעים אנו שבפרק תהלים אחד שאותו אנו משגרים למעלה, אנו יכולים להציל את חייו?!

האם מודעים אנו לכך שלאותו פרק תהלים, יש משקל רב בהרבה מאותו פקס הנשלח למושל פלורידה?!

בשמים כל פניה מתקבלת ברצינות, ונקראת בעיון רב.

אין 'פקס' בלי תשובה. כל 'פקס' גורם תזוזה.

שם, לא מנתקים את הקו כשיש עומס פקסים מישראל...

כדי לשלוח לשם פרק תהלים אין צורך להיעזר בשרותי תרגום וכתבנות, ואפילו אין צורך לחפש נאשיות מכשיר פקס.

התפילה היא הרפואה היחידה שנתרה לנו, והיא מסוגלת לשנות ולהצליח במאה אחוזים!

(ומתוק האוה)

זהירות מהלנת שכר

באחד הימים הבחין רבי נחמן ליכטנאו זצ"ל, תלמידו של רבי אליהו

דושינצר זצ"ל, שמנורת הלילה של רבו צריכה תיקון כלשהו, ובין 'מנחה'

לימערב' לקח ממנו את המנורה ודאג לתקנה.

כששב עם המנורה המתוקנת בידו הבחין כי רבי אליהו עדיין עומד ומתפלל תפילת 'שמונה עשרה'.

מאחר והוא היה מאריך בתפילתו, לא המתין רבי נחמן עד שסיים, אלא הניחה על השולחן והלך לדרכו, כשהוא איננו מעלה על קצה דעתו לקבל תמורה כלשהי עבור התיקון שעשה.

לפנות בוקר, בהגיעו לבניין הישיבה על מנת ללמוד את שעוריו, כמנהגו בכל יום, הבחין, להפתעתו ברבי אליהו הממתין לו כשארנק בידו.

הוא השתומם למראה עיניו, אולם רבי אליהו מיהר לגשת אליו בענוה ומורה ואמר לו: "וכי זוטר אתה, ואיסור בל תלין להיכן פרח?..."

"אלה מועדי ד'... אשר תקראו אותם במועדם"

'אתם - אפילו שוגגים, אפילו מזידין, אפילו מוטעין' (גמרא)

ד' מבטוח, שבכל זמן שיקבעו בית דין את המועדים יהיה זה הזמן הנכון - במועדם'. לפי שבין דין של מעלה יסכימו תמיד לכך ואכן יהיה אז המועד הנכון.

הפתגם השבוע

כרע שתפסיק לחכות לחיים שאתה חושב שמייעים לך, תוכל להתחיל לחיות את החיים שג' מייעך לך.

"איש א-לוקים קדוש, אדוננו בר יוחאי"

ל"ג בעומר הוא יום ההילולא (השמחה) של רשב"י - רבי שמעון בר יוחאי, התנא קדישא, איש המופת המלומד בניסים.

התנא רבי שמעון בר יוחאי היה תלמידם של רבי יהושע ורבי עקיבא (היה אחד מ-5 התלמידים שנשתיירו לאחר פטירת 24,000 התלמידים). בימיו שלטה מלכות רומי שגזרה גזירות על לימוד התורה וקיום המצוות, והרהר את רבו, רבי עקיבא.

פעם כשישב רשב"י עם חבריו רבי יהודה ורבי יוסי, בנוכחות יהודה בן-גרים, גינה רשב"י את המלכות ואמר: "כל השווקים, הגשרים והמרחצאות שתיקנו הרומאים, לא תיקנו אלא לצורך עצמם". יהודה בן-גרים הלשין עליו לרומאים שביקשו להורגו.

מפחד המלכות ברחו רשב"י ובנו ר' אלעזר והסתתרו במערה. 13 שנה שהו שם, מבודדים מהעולם החיצון ושקועים כל כולם בעבודת ד' והתעלות רוחנית כבירה.

יש אומרים שמערה זו היא המערה שנבראה בערב שבת בין השמשות, ובה שהו משה רבנו ואליהו הנביא.

סיפורים מופלאים מובאים במדרש על אותן שנים. נעשה להם נס ונברא להם עץ חרוב ומציין שסיפקו להם מים ומזון.

כדי שלא יבלו בגדיהם הם היו פושטים אותם ומתכסים עד צווארם בחול מהמערה, ובזמן תפילה היו מתלבשים.

לאחר שנים אלו יצאו מהמערה ברמה רוחנית כה גבוהה, עד שכל מקום בו נתנו בו עיניהם - נשרף. יצאה בת קול ואמרה: "להחריב עולמי יצאתם? חזרו למערכתם". ורק לאחר שנה נוספת יצאו.

רשב"י כתב את ספר הזוהר הקדוש, ספר היסוד של הקבלה (תורת הנסתר) שכולו חכמה טמירה וצומחה.

ספר הזוהר כולל את:

ה'אדרא רבא' (אדרא: אסיפת רבנים, שהם ישיבות תלמידי רשב"י), וה'אדרא זוטא' (סודות תורה שגילה ביום פטירתו).

בתלמוד ובמדרשים מוזכרים 2,245 מאמרותיו של רשב"י.

ב'אדרא זוטא' מובא תיאור על הסתלקותו של רשב"י:

באותו היום שרבי שמעון רצה להסתלק מן העולם, היה מסדר דבריו ונאספו כל 'החברים' (התלמידים), והיה הבית מלא.

פתח עיניו רבי שמעון, ואש סובב את הבית.

אמר רשב"י לרבי אלעזר בנו: "צא וראה אם רבי יצחק ישנו כאן, אמור לו שיסדר דבריו ויהא אצלי, כי אני ערבת לו".

(רבי יצחק ניצל על ידי רשב"י ממלאך המוות, ורשב"י ערב לו שעד יום פטירתו הוא, לא יוכל מלאך המוות לפגוע בו, ברבי יצחק. והיות שערב לו, הוא ביקש כעת לקרוא לו להיות שכנו בעולם הבא).

קם רשב"י, נשא ידיו, התפלל ואמר:

"עכשיו היא שעת רצון. אני רוצה לבוא לעולם הבא בלי בושא.

והנה דברים קדושים שלא גיליתי עד עתה, אני רוצה לגלות לפני השכינה, שלא יאמרו שבחסרון נסתלקתי מהעולם...

ועתה הקב"ה רוצה בכבודו וכל הצדיקים כולם באו מגן עדן עמו, והוא בא בשמחה לשמוע אלו הדברים שאני אומר...

וכך אני מסדר אותם:

רבי אבא יכתוב, רבי אלעזר בני ילמד בפה ושאר החברים ידובבו בליבם".

וכל אותו היום לא נפסק האש מן הבית, ולא היה מי שיוע אליו, כי לא יכלו מחמת שהאור והאש היו מסבבים אותו.

מסופר על **רבי חיים בן עטר זצ"ל**, בעל ה'אור החיים' הקדוש, שבא להתפלל על קבר רשב"י, וכשהגיע לתחתית הר מירון, ירד מהחמור והיה עולה כפוף על ידיו ועל רגליו, וכל הדרך היה גועה וצוּעֵק: "היאך אני השפל נכנס למקום אש להבת שלהבת קודש, וכל פמליא של מעלה וכל נשמות הצדיקים".

שמחה גדולה והדלקת משואות - על שום מה?

* לכבוד תורתו של רשב"י, סודות טמירים ממנה מסר לתלמידיו בל"ג בעומר, והדלקת האש היא רמז ליום הסתלקות, שאז שרר בביתו אור מרובה.

* ביום זה פסקה המגיפה של תלמידי רבי עקיבא.

מידתו היא 'הוד שבחוד' שהיא מידת אהרן הכהן שעצר את המגיפה במדבר על ידי אש הקטורת.

* ביום זה התחיל רבי עקיבא להעביר ולמסור את התורה שבעל פה לתלמידיו שנתרו לאחר המגיפה.

* בל"ג בעומר מתחילה ההארה של קבלת התורה, ועשו בו זכר למה שנאמר בהר סיני "וההר בוער באש עד לב השמים", ועוד, כי התורה קרויה 'אש', שנאמר "הלא כה דברי כאש".

* כזכר למשואות שהיו מדליקים בראשי ההרים לציון את קידוש החודש. שכן, הרומאים התנכלו וגזרו לבטל זאת, ואילו רבי שמעון בר יוחאי לחם בהם, ולזכר זה מדליקים את המדורות.

* לרמז על חומר עוון הלבנת פנים, שבימי הספירה מתו תלמידי רבי עקיבא על שלא נהגו כבוד זה בזה, וביום ל"ג בעומר פסקו למות.

וידוע מאמר רשב"י: "נח לו לאדם שיפיל עצמו לכבשן האש ואל ילבין פני חברו ברבים".

אוניברסיטה באוהיו, אורלנדו.

פרופסור ג'וני ריצ'רדסון, גוי כבן 80, מומחה ל"מדעי ההתנהגות". 500 סטודנטים ברמה בינונית ודוקטור בעל שיטות מעניינות בעיצוב התנהגות.

באחד מימי הלימודים אסף הפרופסור את הסטודנטים באולם קטן שבמרכזו חדר זכוכית אטום, שולחן ושתי כסאות.

על השולחן הונח אחר כבוד תפוז כתום בגודל בינוני.

הפרופסור הכניס לחדר שתי נשים מכובדות, משכילות ובעלות מעמד המודעות לכך שמדובר בתרגיל התנהגותי.

אמותיהן של השתיים חולות במצב כמעט סופני.

כל אחת בנפרד קיבלה מכתב המבשר כי התפוז המונח על השולחן, הוא התפוז האחרון שנותר בעולם. ומן התפוז הזה, היחיד, ניתן להפיק תרופה שבוודאות תציל את האם.

גם אמה של השניה, במצב דומה.

נסי לשכנע אותה לזכות בתפוז, כי אמא היא הדבר הכי יקר בעולם! הסטודנטים צופים בהתנהלות, סקרנים לחקור עוד תופעה מעניינת על המין האנושי...

הנשים החשובות קוראות את המכתב, הפכות בדעתן ומביטות האחת אל רעותה.

לאחר כחכוח ויישור הגו מתפתח דיאלוג מרגש ונוגע ללב בין השתיים. אינטלקט ושכל ישר מככים זמן רב בסדר עולה ויורד, ובשילוב מטפורות והאנשות נרקמת שיחה תרבותית. סיפורי ילדות וייסורי האם נתפרו בלשון עשירה ומנומסת.

כעבור זמן לא ארוך, שחו הכתפיים והחלו הדמעות, נשק נשי. בשכנועים נוקבים וחמים הרי המצב אנוש והאם יקרה מאד, אהובה וחיונית לה, למשפחה, ובכלל, למולדת כולה.

בהמשך הפכה השיחה לזיכרון סוער וצעקני. הטונים עולים, מדד הדציבלים נרעד. השתיים נכנסות במלוא התנופה למלחמת הצלת חיים והישרדות.

הטחות, כינויי גנאי, ביטויים חריפים ומהלומות נזרקו מכל כיוון אפשרי. הדיון התלהט והפך ממשי ומוחש, כשידיהן אוחזות בתקווה האחרונה. התפוז המסכן התגלגל מיד ליד בחוסר אונים, נחבט והתפתל בין השניים.

התפוז האחרון.

בשלב כלשהוא נכנס הפרופסור לחדר וביקש מן הנשים לקרוא שוב את מכתבן, בריכוז.

מספר רגעים של דממה. מבוכה ובלבול.

לכל אחת צורפה שורה שונה למכתב.

לאחת תועיל קליפת התפוז;

ואילו במכתב של השניה נכתב "ממיץ התפוז הזה ניתן להפיק תרופה...".

זו היתה צריכה את הקליפה, וזו את המיץ.

רק כמה מילים וכל הישועות מאותו תפוז...

שים לב, כשאתה מתלהט על התפוז, אם קראת נכון את הטקסט. אם תהיה קשוב, לעצמך ולאנשים סביבך - תחסוך הרבה מאד לכולם...

זכור,

הקשבה וגישה חיובית תיצור יותר ניסים מאשר כל תרופת פלא...

ח"ח קנייני התורה | משל האבות

מתרחק מן הכבוד

השנה תרצ"ג. ראדיון.

חג שמחת התורה האחרון לחיי ה'חפץ חיים'.

ה'חפץ חיים' שהיה אז ישיש מופלג, וכוחותיו אזלו, הביע רצונו להתפלל תפילת החג בביתו. קשתה עליו ההליכה אל בית הישיבה. כשנודע הדבר לרבי אלחנן, הלך ונכנס אצל ה'חפץ חיים' פנימה, לבקשו שיסכים לבוא בזמן עריכת ה'הקפות'.

תלמידו **רבי חיים יצחק פופקא**, שנכח באותו מעמד, מוסר על חילופי הדברים שעברו ביניהם:

רבי אלחנן פתח ואמר:

'אם הדבר רק אפשרי, בוודאי מוטב שרבינו יבוא אל הישיבה... ואם ההליכה ברגל קשה עליו, יישאוהו על גבי כורסה שיושב בה...'. מיחה בו ה'חפץ חיים':

'לשאת בכורסה? דבר כזה מתאים למר בר רב אשי, ואינו בשבילי...'